

De cirkel van kansen en bedreigingen

Verhaal van de Maand September 2010

Niemand kon hem vertellen wat hij moest doen. Slechts een paar jaar geleden nog groeiden voor hem de bomen tot in de hemel: het leven was een feest voor de creatieve ondernemende geest, die bereid was zijn kansen te grijpen. Waar anderen zich in slaap lieten sussen door een overbelaste verzor-

gingsstaat, wist hij zijn hip-stap-sprong carrière tot een groot persoonlijk succes te maken. Zijn laatst verdiende inkomen (loon plus bonussen plus een aantal lucratieve aanvullende interne en externe regelingen) overtrof de premiersnorm in ruime mate. Voor hem was de 'sky' allang geen 'limit' meer.

Tegenwoordig werd hij regelmatig 's nachts beklemd wakker: inktzwarte gedachten drukten hem zo diep weg in zijn bed, dat hij moest vechten voor elke ademtocht. Het zweet gutste hem bij alles neer. Vertwijfeld sloeg hij om zich heen tot hij zijn vrouw wist te wekken, die hem dan voorzichtig heen en weer wiegde in haar armen tot hij weer vredig in slaap viel.

's Morgens probeerde ze hem op te beuren door hem te verzekeren dat ze ook zonder de boot konden leven, of zonder de tweede auto, zonder het zwembad, zonder de verre reizen..., zonder... Hij zweeg boven zijn espressokoffie en broedde op nieuwe kansen, die de dreiging van deze tijd zouden neutraliseren.

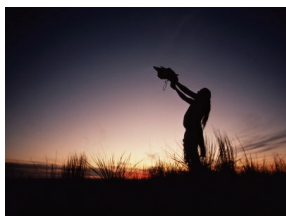
Het kon toch niet zo zijn, dat de gehele wereldwijde financiële en politieke elite samenspande om vrij geesten als hij tot de bedelstaf te brengen? Er moesten mogelijkheden genoeg zijn... Hooguit moest hij een tijdelijke 'setback' accepteren en overleven. Hij had voldoende doorzettingsvermogen, veerkracht en innovatief vermogen om elke crisis het hoofd te bieden, toch!? Bij het verlaten van het pand stemde hij vaag knikkend in met de suggestie van zijn vrouw om met ingang van heden de opritverwarming slechts bij ijzel en sneeuw aan te zetten.

Toen op zijn kantoor de telefoon steeds vaker stil bleef, zijn binnenkomende emailberichten nauwelijks meer het niveau van spam ontstegen, en netwerkbijeenkomsten nauwelijks meer werden georganiseerd (tenminste niet voor zijn soort mensen) kreeg hij voldoende tijd om na te denken... over kansen en bedreigingen..over zin en onzin van het leven... over rijk en arm... over rechts en links... arm en rijk... en nog veel meer...

Toen begon de beklemming door inktzwarte gedachten zelfs overdag regelmatig toe te slaan. Hij begon zich opeens óveral verantwoordelijk te voelen: voor de organisatie waarvoor hij werkte, voor marktwerking, voor economische instabiliteit, politieke onzekerheid, financiële uitputting, sociale onrust en ecologische rampspoed en een gespannen relatie thuis. Hij voelde zich als een vlinder die vele stormen oogstte.

Wat kun je dan beter doen, dan je even

terug te trekken uit de maalstroom van de maatschappij en wellicht voor een moment slechts te buigen voor oeroud beleefde wijsheden her en der ter wereld? Op een ochtend vroeg, toen de ochtendfiele zelfs op dit nieuwe stukje snelweg verontrustend in omvang af begon te nemen, vertrok hij met de noorderzon en dook twee barre weken later op in een van de reservaten bewoond door zogenoemde 'indigenous people'.

Hier zouden antwoorden te vinden moeten zijn over zin en onzin van het leven, over zakelijke kansen en bedreigingen en hoe

de huidige crises te overleven.

Niet alle woorden die hij gebruikte om zijn vragen en behoeftes duidelijk te maken werden door de reservaatbewoners direct begrepen. Over de wereldwijde economische crisis hadden zij echter reeds gehoord. Of het soms zijn bedoeling was regeringsleiders te adviseren om hier uit te komen? Of wilde hij een nieuwe, alternatieve beweging beginnen (noch links, noch rechts)? Of kwam hij om zijn eigen zielenheil veilig te stellen?

Antwoorden hierop bleef hij schuldig. Hij wist het niet... nóg niet! Er moest echter een verklaring komen, een betekenis. Ergens moesten doel, zin en uitweg te vinden zijn. Iets of iemand was toch schuldig aan dat wat wereldwijd gebeurde? Gisteren een zakentycoon kon vandaag bedelaar zijn.

De reservaatbewoner die zich bereid had verklaart als zielengids op te treden, stak een rijk versierde pijp op, blies de rook in de vier windrichtingen, knikte, zweeg, luisterde en dacht lang na. Enige malen was de aarde reeds om haar eigen as gedraaid voordat hij een opdracht kreeg.

“Wij begrijpen wat je zoekt. Het eerste deel van je opdracht is het bos in het gaan en van de meest uiteenlopende dieren (beren, herten, poema's, coyotes, vossen, wolven) de uitwerpselen bij elkaar te zoeken en te verzamelen. Drie dagen lang. Dan kom je terug en vermeng je de verzamelde mest met water tot een stevige, maar kneedbare brij. Daarvoor krijg je twee dagen.

Tenslotte teken je met een stok een cirkel in het zand en giet de brij uit in de cirkel. Jij zelf kiest een plek in de cirkel, gaat zitten en mediteert en wacht tot Coyote langskomt en vertelt wat je moet doen.”

Zo geschiedde. Hij verzamelde drie dagen. Hij mengde en kneedde twee dagen. Hij trok een cirkel en vulde deze met mest.

Toen zette hij zich neer en wachtte...

Hoeveel belangstellende reservaatbewoners, antwoordzoekers en toeristen zullen hem niet van verre hebben aangestaard? Hoeveel ogen zal hij in de nachtelijke duisternis hebben gezien, nieuwsgierig maar op een afstand gehouden door de allesoverheersende geur van roofdierenmest? Hoelang zal Coyote, de bedrieger, de gids van onze ziel die de weg van de levenden en de doden bewandelt om ons in verlegenheid te brengen en aan het lachen te maken, hem op zich hebben laten wachten? Wanneer zal voor hem de tijd aanbreeken, dat hij op staat en zelf gaat vinden wat hij zoekt?

- vrij naar een Mzuri Sana-avontuur
- opnieuw verteld door Marcel van der Pol
- afbeeldingen: internet

